

καρφύλης ἀφρώδους κύματος, τὸ παρχαμμορφωμένον σῶμα τοῦ Δελοτίλ.

Ἐντρομος ἐκ τοῦ θεάματος καὶ τῆς βροντῆς ἡ Παυλίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ στήθος του.

Ἐκεῖνος τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδιάς του.

Ἐπεκράτησε μακρὰ σιγή.

Ὁ ἄνεμος δὲν ἐμυκᾶτο πλέον, τὸ πλοῖον χλυδωνιζόμενον ἐφέρετο ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ὁ Ἰωάννης οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὴν σύζυγόν του κλαίουσαν καὶ ἰκετεύουσαν, οὐδέποτε πρὸ πάντων εἶχε συλλάβει αὐτὴν ψευδομένην... Ὅσακις τῇ ἔκαμνε παρατηρήσεις, πάντοτε ἠνωρθοῦτο ἐνώπιόν του, υπομένουσα τὸ βλέμμα του καὶ δεσπόζουσα τῆς ὀργῆς του. Οἰαδήποτε καὶ ἂν τῇ ἀπεδίδοτο μομφή, ἐκεῖνη πλήρης θάρρους — καίπερ σφαλλομένη — προὔχρει πρὸς τὸν σύζυγόν της, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν, τὴν κεφαλὴν προσηπτή, τὸ βλέμμα περιφρονητικόν, καὶ ἔλεγε τὸ ἀσθενὲς καὶ εὐθραυστον αὐτὸ πλᾶσμα, πρὸς τὸν κολοσσὸν ἐκεῖνον :

« — Αἶ, καλὰ τὸ ἔκαμα... καὶ μὲ αὐτὸ τί ; »

Διὰ τὸν Ἰωάννην ἡ σύζυγός του ἠγνοεῖ τὸ ψῆδος· εἴτε καλὸν εἴτε κακὸν ὤφειλε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Διὰ τοῦτο ἰδοὺ τί ἐσκέπτετο τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἀτυχὴς Ἰωάννης :

— Ἀφ' οὗ ὀρκίζεται ὅτι ὁ Διονύσις εἶνε παιδί μου, ἀφ' οὗ δείχνῃ μετάνοια γιὰ τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε, ... ἀφ' οὗ μοῦ λέγει ὅτι γιὰ τὸ χρέος ἐκεῖνο ἀναγκάσθηκε νὰ παραδουθῇ εἰς ἐκεῖνον... ἔ... »

Φεῦ ! εἶνε τὸσον εὐάρεστον τὸ νὰ πιστεῦῃ τις ὅτι ἐξ ἀνάγκης τὸν ἠπάτησαν ! ὅτι τὸν ἠγάπων πολὺ μέχρι τοῦ νὰ υπομείνωσι τὰ πάντα, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἠρώτα ἡδὴ ἐκυτὸν ἐν παραδιδόμενη εἰς τὸν Δελοτίλ ἡ σύζυγός του δὲν ἐθυσίαζεν ἐκυτὴν, ἀφ' οὗ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος τὴν ἠπειλεῖ ἴσως διὰ τὸ χρέος, ὅτι ἤθελε τοὺς καταστρέψει πωλὼν τὴν λέμβον του, καὶ τὰ ἐπιπλά του πενιχροῦ των δωματίου. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο οὐδὲ βλαξ οὐδ' ἡλιθίος· ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἐγκέφαλός του εἶχε λάβει δεινὸν κτύπημα... τὸ τοῦ πελέκειος ἐκεῖνο, ὅπερ διασχίσαν τὸ κρανίον του εἶχεν ἴσως προξενήσει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, ὅτι ὁ λαὸς καλεῖ τὸσφ παραδόξως : « πετρία ». Δὲν ἦτο τρελλός, ὅχι· ἀλλὰ καθίστατο παιδίον· ἡ ὀργή του ἐσθύνετο ἐν τοῖς ἰκετευτικαῖς δακρύοις τῆς Παυλίνας... τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς του ῥέον αἷμα ἐξήντλει μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς δυνάμεις του.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

K.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΘΑΝΟΥΣΗΣ

[Δ ἡγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Ἐπανερχόμεθα ἐκ τοῦ νεκροταφείου. Ἀληθῶς ἦτο ἄξιος οἴκου ὁ δυστυχής. Τούτου τὴν ἠγάπησεν !

« — Ἦτο μὲν μόλις εἰκοσιτετράετις, — μὲς ἔλεγεν, ἐνῷ ἐγὼ καὶ ὁ Ἀλφρέδος τὸν συνωδούμενον εἰς τὴν οἰκίαν του — Εἰκοσιτετράετις ! Δὲν εἶνε φρικᾶδες !... ν' ἀποθάνῃ τις εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ! Ἡ ζωὴ μας ἦτο τὸσον γλυκεῖα ! Ἡ εὐτυχία μας ἐφάνετο ὅτι ἐπὶ πολὺ ἔτι ἤθελε διαρκέσει... »

« Τὸ πᾶν μὲς προσεμεδίει ! Ἡ ὑπὸ κρίσις μας ἦτο πλήρης φωτός !... ἡ σεληνὴ τοῦ μέλιτος διήρκεσε πρὸς ἡμῖν δύο ἔτη... Δύο ἔτη πλήρη ἀνοησιῶν, εἰς ἃς ὡς ἀληθεῖς ἐρχομαι παρεδιδόμεθα· τὸ διατέτ τοῦτο διάστημα παρῆλθε μὲ γέλωτας καὶ φιλήματα !... Μετὰ τὸ πέρας τῶν δύο ἐτῶν, ὥς ἐπῆρχε φόβος μὴ ὁ κόρος ἐπέλθῃ, ἡ εὐδαιμονία μας ἠῤῥῃσε καταστάσα σοβαρωτέρα !... »

« Ἐν βρέφος ἐγεννήθη... δυστυχὲς παιδίον ! ἡδὴ ὀρφανόν !... Κοιμάται, κοιμάται μειδιών ἐν τῷ λίκνῳ του... τῷ κυανολεύκῳ λίκνῳ του, ὅπερ αὐτὴ ἡ ἰδίκα μήτηρ του, ἡ Λουίζα μου, μετὰ τοσούτης ἡντρέπισεν ἡδονῆς... Κοιμάται !... Δὲν φαντάζεται τὴν μικράν του μαμά, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανιδῇ... τὴν μικράν του μητέρα, τῆς ὁποίας μόλις ἤρχιζε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα... Πρὸ μικροῦ τὴν ὠδηγήσαμεν... πέραν, ἐκεῖ... εἰς τὸν τάφον... Δὲν θὰ τὴν ἴδῃ πλέον καὶ ἐκεῖνο ὡς ἐγὼ... τὴν καλὴν του μητέρα ! »

Καὶ ἐθρῆνει ὁ δύστηνος· τείνας δὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἀλφρέδον καὶ πρὸς ἐμὲ ἐξηκολούθησε θλιβερώς ὁλοῦζων :

— Ἀμφότεροι τὴν ἐγνωρίσατε !... εἴθε οἱ κάλλιστοι τῶν φίλων της !... παρέρρεθητε εἰς τοὺς γάμους μας καὶ μάλιστα σεῖς ἦσθε οἱ ἀρτοῦρές μου... »

« Βεβαίως ἐνθυμεῖσθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ἔχει οὕτω ;... »

« Ἀχ ! ὁποία ἀνάμνησις... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν !... Πρὸς τί νὰ ζήσω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀνευ ἐκείνης ;... Ὅκτω μόνον ἡμέραι παρῆλθον !... ὅκτω ἡμέραι ! Ἦτο ἐκεῖ, δροσερά, χαρίεσσα, ὥραία ! Μοι ἔλεγε : « Σ' ἀγαπῶ ». Συνέπιζε μετὰ τοῦ τέκνου μας... Ἐμερίμνα περὶ τῆς μελλούσης ἀνοίξεως... Προεσχέδιζε διὰ τὸ θέρος τοῦτο τὰς τέρψεις της... Ἐσκέπτετο νὰ ὑπάγῃ εἰς θαλάσσια λουτρά... Καὶ τώρα... Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν... ὅχι, ἐνέα... Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην... Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ ψῆχος ἦτο τοσούτον δριμύ... εἶχεν ἐξέλθει... ἐλησμένησα διατί... Εἶχε λάβει παρὰ τῆς βαπτρίδας της ἐπιστολήν... μὲ εἶπε, νομίζω. Καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτήν· ἦτο κατεπειγούσα ἀνάγκη... ὁ καλλωπισμὸς εἶνε τὸσον σπουδαῖον πρᾶγμα διὰ τὰς γυναῖκας... »

« Ἦτο ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένη... Ἐκρύωσεν... Ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτο τίποτε... ἀπλῶς κατάρρους !... δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἀνάπαυσις... καὶ εἶτα... ὦ ! ἀδύνατον !... τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῇ ! Ὁ Θεὸς ἠπατήθη... ἀδύνατον, τὸσον ὥραία, τὸσον προσφιλὴς, τὸσον ἀξιογάπητος ν' ἀπέλθῃ, ἐγκαταλείπουσα τὸν σύζυγόν της καὶ

τὸ τέκνον της !... Δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀποθνήσκῃ τις τὸσον προῶρος... »

— Σκληρότατος πάντων ὁ θάνατος, διέκοψεν ὁ Ἀλφρέδος, πρὸς ὃν ἐρρίψα βλέμμα, ὥς ἐλέγχων αὐτόν, διὰ τὴν ἐνώπιον τοιαύτης δυστυχίας κουφότητά του, — καὶ ἐξηκολούθησεν :

« Ὅ, τι ὁ Μαλέρβος ἔλεγεν εἰς τὸν Δουπεριέρν, κάλλιστα εἰς ἐκείνην, ἣν συγκαλοῖμεν, ἐφαρμόζεται, φίλτατε Ἰάκωβε :

Καὶ ῥόδον οὐρα, ἔχρην ὦ, ῥόδον, ἐπὶ μίαν πρωΐαν !

— Ἀχ ! ἔχετε δίκαιον, ἀπεκρίνατο ὁ δυστυχής, τὸ ὅλως ἀκκατάλληλον τῶν φιλολογικῶν τούτων ἀναμνήσεων παριδὼν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἀ ! ἔχετε δίκαιον, ἡ Λουίζα μου ἦτο ἀληθὲς ἄνθος... ἄθρον ἄνθος, οὐτινος ὁ σκληρὸς θάνατος μὲ ἀπεστέρησεν ἐν μέσῳ τῶν φροντίδων μου... »

— Μὲ τὴν εὐτυχὴ ἐξίρῃσιν ὅτι ἀφῆκε σπόρον πρὸς παρηγορίαν σας, προσέθετο ὁ Ἀλφρέδος...

Οἱ ἄφρονες οὗτοι λόγοι, διέλαθον τοῦ δυστήνου φίλου μας τὰς ἀκοάς.

Φθάσαντες, κητήλομεν τῆς ἀμάρτης.

Ἡθέλησε νὰ μείνῃ μόνος.

— Ἀνάγκη ἐπὶ πολὺ νὰ κλαύσω, ἔλεγε, θλίβων τὰς χεῖράς μας, ἀνάγκη νὰ παραδουθῶ ὅλως εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς λύπης μου, ἀνάγκη νὰ βυθισθῶ ἐν τῇ ἀβύσσῳ ταύτῃ μέχρι πυθμένος... Ἐνεκὰ δὲ τούτου, παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον ! Μὴ δὲν εἶνε ἐκεῖ τὸ μικρὸν μου τέκνον, τοῦ ὁποίου τὸ γλυκὺ βλέμμα θέλει μοι ἐνθυμίζει τὸ μαγευτικὸν βλέμμα ἐκείνης !

Ἀπεχωρίσθημεν.

— Οὐφ ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλφρέδος, μόλις τοῦ Ἰάκωβου ἀπελθόντος. Συνεχῆς ἀφόρητος ἀγγαρεία !... διὰ βολὴ ! ὅπουσον ἀφωσιωμένος ἦτο εἰς τὴν σύζυγόν του, ὁ φίλτατος οὗτος Ἰάκωβος !... εἶνε ἐκ τῶν σπανίων συζύγων, νομίζει ὅτι δὲν προσποιεῖται !... Πόσοι εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἐκείνον εὐρισκόμενοι θέσιν προσποιούνται τοὺς τεθλιμμένους, καθ' ἑαυτοὺς ὁμῶς ψάλλοντες τὴν διάσημον ἐκείνην ἐπωδὸν :

« Ἦ ! τί χαρὰ, τί χαρὰ. »

Φεῦ ! γαῖαν χηρὸς ὁ δισμοῖρος.

Οὐδόλως ἀπεκρίθη. Ὁ Ἀλφρέδος Φερίε ἦτο παιδικὸς μου φίλος, ὡς ὁ Ἰάκωβος· εἶχον ὁμῶς πρὸς αὐτόν μεγίστην ἀντιπάθειαν, ἂν καὶ παρὰ πολλῶν ἐλογίζετο ὡς εὐφυῆς, ἀκριβῶς δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸν ἀπεστρεφόμενον.

Ἐμπορεῖτο οὗτος τὴν εὐτυχίαν, ἀπαντα τὰ αἰσθήματα περιεγέλα, ἀπάσας δ' ἐκείνιζε τὰς παραφοράς· δικαίως δ' οὕτω ἐφέρετο, διότι νεώτατος ἔτι καὶ ἄπορος, εἰς ἀνωτάτην περιῆλθε κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὅστις πάντοτε ἐσκεμμένως ἐνήργει, πολλάκις κολοσσικῶς τῷ ἐνεπιστεύετο χρηματικὰ ποσά.

Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον δὲν εἶδομεν ἀλλήλους, διότι μεταξὺ ἡμῶν συνέβη σφοδρὰ διαμάχη.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανεκαμψεν οὐκαδὲ. Ἐ-

δραμε πρὸς τὸ τέκνον του, οὐδὲν τὸ πτωχὸν παιδίον ἐνόησεν ἐξ ὧν εἶχον συμβῆ. Εἶδε διὰ τῶν ὤραίων του καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν τοὺς μελανεῖμονας τοῦ πατρὸς του, οἵτινες περιεφέροντο ἐν τῷ δωματίῳ, ὡς εἰ ἐζήτουν τι.

Τὸν εἶδε πρότερον γονυκλινῇ, κρατοῦντα μίαν τῶν χειρῶν «τῆς κοιμωμένης», ὡς τῷ ἔλεγον, μητρός του. Εἶτα ἀνασύραντες εὐρὺν λευκὸν πέπλον, τῷ ἔδειξαν τὴν μητέρα του, ἥτις ἦτο ὠχροτάτη καὶ τῷ εἶπον νὰ τὴν ἀσπασθῇ.

Ἦτο κατὰψυχρος!... τοῦτο τὸ ἐτρόμαξε, καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ, ἀλλ' ὁ πατήρ του θλίβων αὐτὸ ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ ἐκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν, ἡ δὲ τροφὸς του τὸ ἔλαβε κατ' ἰδίαν λέγουσα:

— Σιώπα! ἡσύχασε, ἡ μαμά κοιμάται!...

Ἐνεκα δὲ τούτου κατέστη φρονιμώτατον!...

Ἰδὼν τὸ παιδίον εἰσελθόντα τὸν πατέρα του ἔδραμε πρὸς αὐτόν!

— Καὶ ἡ μαμά, μὰ πότε θὰ ἔξυπνήσῃ;... πές μου, πατέρα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐσπάραζαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς Ἰακώβου, καὶ λαβὼν τὸ τέκνον του, ἐπὶ τῶν γονάτων, εἶπε διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν δακρύων:

— Ἡ μαμά, ... ναι, κοιμάται... σιμὰ εἰς τὸν Θεόν... ἤξεύρεις ποῦ; Τὸν καλὸν Θεόν, ποῦ σ' ἔλεγε νὰ παρακαλῇς κάθε βραδύ... ἔφυγε... διὰ ὀλίγον... διότι ὁ Θεὸς τὴν ἐφώναζε πλησίον του... καὶ τώρα εἶνε ἄγγελος εἰς τὸν οὐρανόν... σὲ βλέπει πάντοτε... Σ' ἀγαπᾷ!

— Μὰ δικτὶ λοιπόν, πατέρα μου, κλαῖς καὶ λυπᾷσαι;... Δὲν θὰ ξανάρθῃ;...

— Μ' ἐρωτᾷς ἂν λυποῦμαι... ὄχι... δὲν θὰ κλαύσω πλέον... Νὰ, κύτταξε, δὲν εἶμαι πλέον λυπημένος...

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκίνει τὸ τέκνον ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀποτεινὼν αὐτῷ εὐχαρίστους λόγους, διηγούμενος αὐτῷ μύθους, καὶ διὰ φωνῆς, ὑπὸ τῆς λύπης πνιγομένης, ψελλίζων τὰ ἄσματα ἐκεῖνα, ἅτινα τὸ ἐσπέρας ἡ μήτηρ του τῷ ἔψαλλε... Τὸ παιδίον ἀπεκοιμήθη. Τὸ ἀφῆκεν ἡσύχως ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἦτο νύξ. Ὁ Ἰακώβος ἤναψε κηρίον, καὶ ἤρξατο περιπατῶν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μικρᾶς ἐκείνης εὐτυχοῦς φωλαῆς, τῆς πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν μεστῆς χαρᾶς— νῦν δὲ φαινομένης αὐτῷ ἄχανους ἐρήμου.

Τὰ πάντα εὐρίσκοντο εἰς ἀναστάτῳσιν ὡς τὴν πρῶαν, ὅτε ἐπορεύθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης ἦτο, τὸ ἁγιασματάριον, ἐν ᾧ ἦν βεβυθισμένος πενθίμως ὁ εὐλογημένος κλάδος, καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος, ὃν κατὰ τὴν τελευταίαν της στιγμὴν ἠσπασατο, ἔκειτο ἐπὶ τινος ἐπίπλου... Τὰ ἔκρουφεν ἐντὸς σκευοθήκης. Τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ἐφόρει ὁπότε ἀναγκάσθη ὑπὸ τῆς νόσου νὰ μείνῃ κλινῆρης, ἦσαν ἐρριμμένα ἀτάκτως ἐπὶ ἀνακλιντήρως τινος καὶ ἡμιεκρυμμένον ἐν τῷ προσκεφαλῳί τῆς ὑπῆρχε τὸ κεντημένον μικρὸν ῥινόμακτρον της, ὅπερ ἔφρεν εἰς τὸ στόμα, ὁπότε, διακρύψας

τῆς νόσου της, ἰσχυρὰ ἐσπάραττε τὸ στήθος της βῆξ.

Βλακωδῶς καὶ συγκεκινημένος πάντα ταῦτα ὁ Ἰακώβος παρετήρει. Παρὰ τοὺς πόδας δὲ τῆς κλίνης γονυκλινῆς ἐπεκαλεῖτο, παρακληρῶν, τὸν θάνατον καὶ ἔκραζε τὴν σύζυγόν του!... Λαβὼν δ' εἶτα τὸ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον μικρὸν κεντημένον ῥινόμακτρον, τὸ ἐκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν, ὅπως καταπνίξῃ τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς λυγμούς του.

Τὸ ῥινόμακτρον ἦτο ἐν μέρει δεδιπλωμένον. Μηχανικῶς ἤρξατο νὰ ἐκτυλίσῃ αὐτό. Μικρὰ χροστὴ κλείς περιείχετο, ἣν πάραυτα ἀνεγνώρισε. Ἦτο τὸ κλειδίον μικροῦ κιβωτίου ἐκ Ταχάνης, ὅπερ τῇ ἐδωρήσατο κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐορτῆς της... Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των τὸ κιβωτίδιον ἐκεῖνο, ἐχρησίμευεν ὡς λειψανοθήκη, ἐν ᾗ ἐνέκλειε πάντα ἐκεῖνα, ἅτινα βραδύτερον, σὺν τῷ γήρατι, μετὰ τοσαύτης χαρᾶς ἐπαναβλέπει τις, διότι ἀνατρέχει εἰς τὰς τοῦ παρελθόντος ἀνκνησεις. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον τὸ γαμήλιον αὐτοῦ συμβόλαιον, τὰ μεμαραμμένα φύλλα τοῦ πρώτου παρ' ἐκεῖνου προσφερθέντος εἰς αὐτὴν ἄνθους, τρίχες τινὲς πεφιλημένων νεκρῶν, τριχάπτινος ἄκρα, ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ βραχτισίμου κεκρυφάλου τοῦ τέκνου των... Ὁ Ἰακώβος ἔσπευσεν, ἵνα ἀνεύρῃ τὸ κιβωτίδιον.

— Μετ' ἐκείνης θὰ διέλθω συνδιαλεγόμενος τὴν νύκτα, ἐσκέφθη ἀνεγείρας τὸ πῶμα.

Καὶ θέσας τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τινὸς τραπέζης, μετ' εὐσεβοῦς συγκινήσεως, ἀνέστυρε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἅπαντα τὰ ἐν τῷ κιβωτίῳ ἐγκεκλεισμένα ἀντικείμενα, παρατηρῶν δὲ ταῦτα ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπισταμένως, ἠσθάνετο τοὺς ὀφθαλμούς του πληρούμενος δακρύων.

Δέσμη ἐπιστολῶν εὐρέθη ὑπὸ λευκῆς συνεσφιγμένης ταινίας. Ἀνεγνώρισε πάραυτα τὴν ταινίαν.

— Ἡ ταινία τοῦ γαμηλίου καλλωπισμοῦ της, ἀνέκραζεν, ὁπόσον ὠραία ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν!

Λυθείσης τῆς ταινίας, αἱ ἐπιστολαὶ διεσχορπίσθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς τραπέζης.

— Αἱ πρῶται ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ μὲς! ἐπανάλαβεν.

Αἶφνης φρικῶδης ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καὶ ἠνωρθώθη, ὡς ὑπ' ἡλεκτρικῆς δονήσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ του κατέστησαν ἀπλανεῖς, ἔτεινε τοὺς βραχίονας βάλλων κραυγὴν, καὶ ἐλιποθύμησε...

Τὸ παιδίον ἐξυπνήσκει ἐν τῷ λίκνῳ του, ἤρξατο νὰ φωνάζῃ τὴν μητέρα του.

Ἡ πρώτη παρὰ τοῦ δυστυχοῦς Ἰακώβου ἀνοιχθεῖσα ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Μοὶ γράφεις, ὅτι ἐπαύεις νὰ μὲ ἀγαπᾷς! Τετέλειται τὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ ὁ ἐμὸς, σὺν τῷ σῷ, ἀπέθανεν ἔρωι; ἂν μὴ τὸ ἀποκρύπτωμεν, τοῦτο εἶναι ἔξως, ἣν δὲν θέλετε νὰ ἀπολύσῃτε, καθότι, ὡς μὲ βεβαίωτε, μεγάλως σὰς ἔλαμα νὰ ὑποφέρητε, διότι ἀντίκειται πρὸς τὸν θάνατον χαρακτηρῶν... Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ὁ ἔρωις μὲς ἔζησεν... ἀπέθανεν... ἀνωφελές δὲ εἶνε ὅπως πειραθώμεν νὰ τὸν ἀναστήσωμεν! Δὲν θέλω πλέον νὰ σὰς ἐπανίδω. Λησμονήσατε ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξεν Ἀλφρέδος Σ;»

Κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιστολῆς ἐκεῖνης καὶ ἡ σύζυγός του ὑπὸ τῆς νόσου κατελήφθη.

Ὡστε ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἐθρήνηι, καὶ τὴν ὁποίαν ἐν τοῖς ἀγγέλοις εὐρίσκομένην τῷ υἱῷ του παρίστα, εὗρε τὸν θάνατον... χάριν τοῦ ἐραστοῦ της!

— Τὸν ἀνέμενε... μὲ τὴν βρογχίαν... μὲ τὸ ψῦχος... Μὴ θελήσαντος δὲ αὐτοῦ ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν ἐκείνην, ἔσχε τὴν ὑπομονὴν-γυναικὸς ἀγαπώσης μὲν, ἀλλ' ἐγκαταλειπομένης... Παριδοῦσα δὲ τὸ ἐλαφρὸν τοῦ ἱματισμοῦ της ἀφῆκε τὸ δριμύ ψῦχος, νὰ καταβάλλῃ τὸ σῶμά της... Ἀ! τὸν ἄτιμον!...

Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν ἐσκέπτετο ὁ Ἰακώβος... αἶφνης, φρικαλέα σκέψις διήλθε τῆς διανοίας του, ἔλαβε καὶ ἐτέραν ἐπιστολήν καὶ ἀνέγνωσε:

«Ὡ! ἐπὶ τέλους μ' ἀγαπᾷς, ἀξιολάτρευτός μου Λουίζα. Ἄν καὶ τὸν ἔρωτά μου καλῶς γνωρίζουσα ἔχεις τὴν σκληρότητα ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς τῆς καρδίας σου ὁρμὰς... Ἀλλὰ τέλος, ὑπέκυψας! Εἶσαι ἐμὴ»

Ὁ Ἰακώβος παρετήρησε τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομείου. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἔφερε χρονολογίαν: 12 Δεκεμβρίου 1866. Οὐίας του εἶχε γεννηθῇ κατὰ τὴν τρίτην Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους!...

Ἀθροίσας τότε τὰς ἐπιστολάς, τὰς νῦν ἀχρήστους, καὶ ἄς μετὰ τοσοῦτου πρὸ ὀλίγου παρετήρει ἔρωτος, ἔρριψεν αὐτὰς μὲ ἀπαθὲς βλέμμα εἰς τὸ πῦρ.

Εἶτα αὖθις γονυπετήσας πρὸ τοῦ λίκνου τοῦ ὑπνώττοντος τέκνου του, ἀνέκραξε, χύσας δάκρυα χαρᾶς:

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου, μοὶ ἔπεμψας παρήγορον!...

Ἔτος πρὸηλθεν.

Ἐσπέραν τινά, ἐν τῇ λέσχῃ ἔρις ἀνεφύη, ἔνεκα χαρτοπαιγνίου, μεταξὺ τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ φίλου του Ἀλφρέδου, εἰς μονομαχίαν ἀπολήξασα, ἣν πάντες ἐμέμφθησαν διότι ἔλαβε χώραν μεταξὺ παλαιῶν φίλων, ἐνῷ ἡ ὑπόθεσις ἡδύνατο καλλίστα νὰ συμβιβασθῇ...

Ἐκτυπήθησαν διὰ πιστολίδι.

Ὁ Ἀλφρέδος πληγὴς ὑπὸ σφαίρας εἰς τὸ στήθος, πάραυτα ἐξέπνευσεν.

Τὸν ἔκλαυσαν ἐπὶ πολὺ, διότι ἦτο εὐφυὲς νέος, καὶ ἡ σύζυγός ἀριστοκράτου ἐβεβαίωτο ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ Ἀλφρέδος θὰ διωρίζετο νομάρχης!...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Κατ' αἴτησιν πλείστων ἡμῶν συνδρομητῶν, ἀναβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ προαγγελθέντος μυθιστορήματος ὁ **Μπράδος** καὶ ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀποτελοῦντος συνέχειαν τῆς **Βασιλέως Μαργῶ** μυθιστορήματος:

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ
τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουρᾶ.

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΙΑ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3